

Karjalaan Siirtyneen Työläisperheen Surullinen Kohtalo

Kirj. AX.

SANOMISTOSSAMME on silloin tällöin, ehkä jonkun mielestä useastikin, ollut kirjoituksia Karjalaan siirtyneiden ja sieltä palanneiden työläisten itsekohtaisista kokemuksista. Emme kuitenkaan, tätä asiaa syvällisemmin harkiten, voi sanoa, että tästä olisi liian paljon kirjoitettu. Sille ei voida tarpeeksikaan julkisuutta antaa syystä, että asianomaiset itse, jotka vain olisivat kaiken totuudenmukaisesti tilaisuudessa heitä koskevia kysymyksiä selostamaan, syystä tai toisesta siitä vaikenivat. Vain aniharvat ovat rohjenneet tai uskaltaneet todellisuuden raskaista kokemuksistaan ilmi tuoda.

Tämän kirjoittaja lausuu vakavana mielipiteenään, ettei haluni ole kirjoituksellani lähteä sortamaan tai vääristelemään minkään maan hallitusmuotoa: enempää kuin niitä syitä tai tarkoituksilakaan, jotka kohdistuivat karjalavärväykseen. Ei, nämä kaikki ovat meille aikaansa seuraaville työläisille tarpeeksi tiettyjä. Ja jos kenellä tahansa kirjoittajalla sellainen halu ilmenisi, niin joutuisi hän ehdottomasti laudalta lyödyksi, sillä todellisuus kaikessa pitää paikkansa.

Mutta se että luokkamme jäseniä kohtaan tehdyt vääryydet ja huijaukset, ilmetköön ne sitten miltä taholta hyvänsä, ovat raskaasti painavana tunnollani ja antaa minulle halun niiden päivänvaloon tuomiseksi.

Tämän kirjoituksen yhteydessä ilmenevät tapahtumat kohdistuvat niihin tietoihin, jotka olen Karjalasta Suomeen siirtyneeltä perheiltä saanut.

Sanotun karjalakuumeen korkeimmillaan ollessa kietoutui sen ansaan muiden tuhansien mukana eräs perhe, nimi jääköön mainitsematta, joka viime vuosina hyvin tunnettiin New York Millsissä, Minn.

Ensivuosina Karjalaan muuttamisen jälkeen ei tämän perheen, enempää kuin muidenkaan kohtalosta kuulunut sanottavasti mitään; ei ainakaan olosuhteiden moittimista. Sitä, kun

tämäkin perhe kaikesta huolimatta oli sanotussa maassa neljä vuotta, voimme tehdä sen johtopäätöksen, että sen jäsenet olivat päättäneet kestää ja voittaa vallitsevat vastukset ja odottivat elintason paremmaksi muuttamista, jota aina varmoilta tahoilta julistettiin.

Mutta samalla tuon paremman ajan odottaminen olikin iskenyt kyseessäolevan perheen isään ikuiset haavat niissä puutteellisissa oloissa, joiden alaisina siellä työläiset joutuivat raataamaan. Niistä oli useille seurauksena suolikuume ja muut vatsaviat. Toiset taas saavuttivat ankara reumatismi, joka on kaikista taudista kamalin, jos se pystyy pitkällisen pesänsä saamaan.

Niinpä tämän kirjoituksen esikuvana olevan perheen isä oli saanut itseensä parantumattoman reumatismia ja kun hän kaikkensa koetti parantumisensa ja perheensäkin edelleen Neuvostomaassa olemisen puolesta. Kaikki kuitenkin tuntui mahdottomalta sillä perheen huoltajalta oli mennyt työkykyisyys ja siksi hän ei nähnyt muuta keinoa kuin yrittää Suomeen vaimonsa ja kahden lapsen kanssa.

Viimekesänä tämän kirjoittajalle tulikin Suomesta kirje, jossa selostivat kuinka kurjassa asemassa he joutuivat menemään miehen syntymäkotiin, josta hän oli ollut poissa yli kaksikymmentä vuotta. Perheen muut jäsenet pysyivät sentään itse liikkumaan, mutta onneton isä oli aivan avuttomassa tilassa. Kuitenkin hänen veljensä, joka silloin asui mainittua kotitilaa, otti perheen ilomielellä vastaan ja yhdessä koettivat toisilleen olla kaikessa apuna, niissä ahtaissa olosuhteissa, joissa Suomenkin talonpoikaisväestö joutuu elämäänsä viettämään. He tunsivat itsensä ikäänkuin "onnelliseksi" vielä kerran tavatessaan toisensa.

Mutta nyt tulee esiin tämän surullisen draaman toinen jakso. Kuten tiedämme, tuhannet Suomen talonpojat ovat joutuneet menettämään tilansa ahneille porvareille ja pankkiireille. Niinpä tämäkin maalaistila, jonka suojissa sa-

nottu kovaosainen — jolta oli ryöstetty koko elämä ja terveystkin — sai hetken levon ja rauhan kuhluneelle ruumilleen, myytiin pakko- huutokaupalla viime joulun edellä. Sairas joutui toisten mukana muuttamaan pois entisestä kodistaan ja on hän nyt syntymäpitäjänsä köyhäntalossa, muun perheen tilapäisesti ollen jonkun avuliaan tuttavan luona.

Kaikkein raskaimmin tuo kovaosainen perheen äiti kirjoittaa itseensä koskevan lastensa kysymykset: Miksi ei me äiti mennä takaisin kotiin Amerikkaan? Ollhan meillä siellä lehmä, josta saimme maitoa ja voita. Niin, miksi ei mennä? Siinä onkin kysymys lapsen suusta lausuttuna, jonka eteen varmasti jokainen ajatteleva lukija pysähtyy.

Sen kysymyksen yhteydessä on myöskin syytä ajatteluun niillä, jotka tietävät itsensä syylliseksi tähän kaikkien aikakausien omituisimpaan "draamaan." Sen luulsi koskevan niihin niin sanottuihin "työväenpuolueen" johtajiin, jotka yksin teidämme tähän kaikkeen syyllisiksi, hei-

dän viettäesään nyt lihavia päiviä tuhansien työläisten kustannuksella. He ovat kuin kyykäärme auringoisen mäen rinteellä, imettyään vatsansa täyteen uhrinsa verta.

Kuten lukijani ymmärtävät, koskee tämä kirjoitus vain yhtä perhettä niiden tuhansien joukosta, jotka kaikkensa ovat joutuneet uhraamaan. Kuinka suureksi kärsimysten vuori muodostuisakaan, jos niistä olisi tilaisuus yksi kokonaisuus luoda, sillä sadat ovat joutuneet omaisensa ennenaikaiseen hautaan Karjalan multaan pelttämään.

Jos tämä kaikki olisi tapahtunut kapitalistiluokan seurauksesta, joka säälimättä murhaa ja kiduttaa luokkamme jäseniä, olisi se jotenkin ymmärrettävissä. Mutta kun tiedämme syylliset löytyvän omaan luokkaamme lukeutuvista ihmisolioista, niin on tämän seurauksesta historiaan tuleva lehti, jota ei tuleva sukupolvi voi ihmettelemättä lukea, eikä siinä ilmeneviä tekoja anteeksi antaa.

Uskonto Ja Tiede

MIKÄ erottaa uskonnon nykyaikaisesta, tieteellisestä, dialektis-materialistisesta maailmankatsomuksesta? Mikä on uskonnolle ominaista, sen perusluonne?

Uskonnon perusluonteen voin kuvata seuraavalla tavalla: se on mielikuvituksen tuote, mielikuvavoima, vastakohta nykyaikaiselle maailmankatsomukselle, joka on tiedon tulos. Tai molemmat voidaan asettaa vastakkain täten: uskonto nojautuu uskoon, tieede tietämiseen.

Mutta uskonto tieteen vastakohtana ei ole ainoastaan vapaan mielikuvituksen tuote, joka on syntynyt ilman mitään aikaisempia kokemuksia. Uskontomielikuvan kanssa on aivan samoin kuin kaiken muunkin mielikuvittelun kanssa. Jokaisella mielikuvalla ja kuvittelulla on oma perustansa kokemuksessa, joka sitä muokkaa fantastisella tavalla. Myös tieteellä on perustansa kokemuksessa, joka muokkaa sitä päinvastaisella tavalla kuin uskonto tekee: ei mielikuvittelulla, vaan logiikalla, tutkimuk-

sella ja ajattelulla.

Esittääkseni nämä vastakohtat teille niin helpostikäsitettävällä tavalla kuin mahdollista, otan esimerkin, joka osoittaa, miten uskonto ja tieede käsittelee yhtä ja samaa asiaa eri tavoin. Ottakaamme esimerkiksi sadellmiö.

Sade on poikkeuksellisen tärkeä ihmisten aineelliselle elämälle. Niiden ihmisten, joiden pääelinkeinona on maanviljelys, kohtalo riippuu suureksi osaksi siitä, miten usein ja kuinka paljon sataa ja miten sade jakautuu eri paikkakuntien kesken. Mutta sade on ilmiö, joka on ihmisen vaikutusvallan ulkopuolella. Ihminen ei voi synnyttää sadetta eikä keskeyttää sitä.

Mitä tekee nyt uskonto? Mitä alkukantaiset kansat? He pitävät sadellmiötä mielikuvitusolennon — sateenjumalan — työnä. Sellaiset sateenjumalat esiintyvät alkukantaisten kansojen keskuudessa eri muodoissa. Ja näihin sateen valtiijaihin yritetään vaikuttamaan erilaisin keinoin, joiden kokemuksesta tiedetään vaikut-